

ΕΙΣ ΠΛΑΤΩΝ

I

Πλάτων ἐλέγετο αὐτός· ὄνειροπόλος νέος,
 Ἰδανικός καὶ ποιητής, ὡς Πλάτων ὁ ἀρχαῖος.
 Κι' ἐκείνη... ἴσως ἀγνοεῖ ἀκόμη τῶνομά της.
 Τὴν εἶδε μόνον κάποτε, ρεμβάζων διαβάτης,
 Καὶ τῆς καρδίας του σείσμος ἐκλόνησε τὰ βάρη.
 Ἐνθους ὁ Πλάτων ἔκτοτε ἠγάπησεν — ἐχάθη.

*

Ἦτο ὠραία· ἄγγελος· ἀρχαία Καρυαῖτις.
 Ὑψοῦτο ὡς κυπάρισσος τάβρον ἀνάστημά της·
 Ἐπὶ τῶν ὤμων ἔπιπτον χρυσοὶ οἱ βόστρυχοί της,
 Κ' οἱ ὀφθαλμοί της..—πρὸ παντὸς αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοί της!—
 Ποτὲ δὲν εἶδον ὀφθαλμοὶ καθὼς ἐκείνης ἄλλοι,
 Ἀκτινοβόλοι, γαλανοί, ὑγροί, γλαροί, μεγάλοι!

*

Πῶς τὴν ἠγάπησεν! Οὐδείς καθὼς αὐτὸς ἠσθάνθη
 Τὰ θέληγτρα τοῦ ἔρωτος — τοὺς ὄφεις καὶ τὰ ἄνθη. —
 Βωμὸς σεπτὸς ἐγένετο ὁ οἶκός της, Παγόδα,
 Ὅπου ἀνήρτα ὡς Ἴνδὸς προσκυνητῆς της ρόδα,
 Τὰ πάντα ἔνεκα αὐτῆς ἐμίσησεν, ἐμίσει
 Καὶ μόνη πρὸς τὸ μῖσός του ἦν ἡ ἀγάπη ἴση.

II

Παρήλθε χρόνος εἰς — στιγμή διὰ τὸν νεανίαν —
 Χωρὶς εἰς τὴν ἀγάπην του νὰ εἶπῃ λέξιν μίαν...
 "Ἐξὼ ὄνειρευόμενος, γράφων ὠρχίους στίχους,
 Δειλοὺς ἀφίνων κάποτε κι' ἀγνοὺς τρυγόνους ἤχους,
 Κι' ὡς κάλυξ τάρωμα, ἐντὸς τὸ αἶσθημα φυλάττων...
 "ὦ, μάτην δὲν ἐλέγετο, δὲν ἐκαλεῖτο Πλάτων!...

*

'Αλλὰ τὸ μέγα αἶσθημα ἐπλήρωσε τὰ στήθη
 Καὶ εἰς τὰ χεῖλη φλογερὸν μίαν αὐγὴν ἐχύθη.
 Μὲ ὄψιν ἄλλοτε ὠχρὰν καὶ ἄλλοτε πυρίνην
 'Εβάδισε μ' ἀπόφασιν ὁ Πλάτων πρὸς ἐκείνην,
 Καὶ μ' ἔμπνευσιν περιπαθῆ ἐξέχυσε τὸ πάθος
 "Ὅπερ ἀγνὸν ἐνέκρυπτεν εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος.

*

'Ἦθελε θρόνον, οὐρανόν, ἀδάμαντας, ἀστέρας,
 Τὸ μεγαλεῖον τῆς νυκτός, τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας,
 Τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως, τὰ βάθη τῆς θαλάσσης,
 Τὴν δάφνην, τὸ διάδημα τῆς οἰκουμένης πάσης
 Νὰ τῆς προσφέρῃ, εὐλαβῶς ἐμπρὸς τῆς κλίνων γόνου,
 Κι' ὁ ἔρωσ της νὰ τῷ δοθῆ ὡς ἀμοιβή του μόνη!

*

Περαίνων τὴν ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἀφάτου
 — ὦ ἀντὶ τίνοσ ἦθελε δεχθῆ τὸν ἔρωτά του; —
 Παράδοξον μειδίαμα ἀφῆκεν ἡ νεᾶνις,
 Τὸν εἶδε, τὸν ἠτένισε μετὰ γλυκείας πλάνης

Καὶ μὲ φωνὴν ἀρμονικὴν — οὐχὶ φορικοῦ ὄνειρου! —
 Ἄπῆντησεν ἀπλούστατα :

—... Ἄντι ἐνὸς ταλλήρου!

.....
 Κραυγὴν ἀφῆκε κί' ἔφυγεν ὁ Πλάτων' ἔτι φεύγει!

III

Ἐκτοτε ἔπη ἄφθονα πολλάκις ἐξερεύγει.
 Λέγουν τινές, ὅτι ὁ νοῦς τοῦ δυστυχοῦς ἐχάθη,
 Καὶ ἄλλοι, ὅτι ἔκτοτε ὁ Πλάτων μας ἰάθη...
 Τὸ ἀληθές, πῶς συναντῶν ἠκείνην, ἣ καὶ ἄλλας
 Κινεῖ σημαντικῶς πολὺ τὴν κεφαλὴν ὁ τάλας,
 Τὰς βλέπει μετὰ βλέμματος καὶ γέλωτος σατύρου
 Κί' ἀφίνει ἐπωδὸν ξηράν :

— Ἄντι ἐνὸς ταλλήρου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

